

Δεν είναι δύσκολο να διαγράψεις με μια κίνηση και μια λέξη την τηλεόραση. Η λέξη είναι σκουπίδι και η κίνηση είναι να μην έχεις δέκτη. Μα πιο εύκολο είναι, να παρασύρεσαι στα κανάλια, να καταπίνεις ότι σου σερβίρουν και να πιστεύεις ότι σου προβάλουν.

Ωστόσο, ανάμεσα από την καθολική απόρριψη και την άνευ όρων παράδοση, υπάρχουν και άλλες επιλογές.

Μεγαλειώδης ιδέα η τι βι. Σαν μια ηλεκτρονική εφαρμογή του τυπογραφείου στον 20ο αιώνα. Ακόμα πιο απλοποιημένη στη βάση της διότι δεν απαιτούσε την γνώση της ανάγνωσης από τον καταναλωτή. Το ελάχιστο επίπεδο δηλαδή για την επαφή με την πληροφορία. Έτσι, ευθύς εκ πρώτης στιγμής έγινε κατανοητό, τι τεράστιο όπλο ήταν για κάθε μορφή διακυβέρνησης.

Αναπόφευκτα, μετά το ραδιόφωνο, γινόταν ένα ακόμα μεγαλύτερο βήμα για την ενημέρωση, ή για την καθοδήγηση των μαζών. Και τι βήμα. Ζωντανό, με εικόνες, με αδιάσειστα τεκμήρια. Σαν ένα θαύμα. Όπως όλα τα πράγματα έτσι και αυτή έχει δυό πλευρές. Την όμορφη και την άσχημη.

Ωστόσο, η περίπτωση της τι – βι είναι πολύ καίριας σημασίας για να επικρατήσει το όμορφο. Ατυχώς γρήγορα αποδείχτηκε πόσο χρήσιμο εργαλείο ήταν για την διαμόρφωση της κοινής γνώμης, στοιχείο απαραίτητο στη δομή της όποιας εξουσίας. Έτσι δεν άργησε να γραφτεί στους τοίχους: «Εγχρωμη τι βι ασπρόμαυρη ζωή».

Στα «Καλιαρτντά» του, ο Ηλίας Πετρόπουλος, μας προσφέρει δυο ορισμούς για την τηλεόραση άκρως περιγραφικούς, στην ιδιότυπη τούτη γλώσσα, η οποία είναι ασαφές αν έχει περισσότερο παρελθόν ή μέλλον

Έχουμε λοιπόν την λέξη «αντίκρω», που ερμηνεύεται ως: *«δέκτης τηλεόρασης που για να παρακολουθήσεις την εκπομπή του κάθεσαι (ή τον τοποθετείς) αντίκρυ, συνώνυμο το κλυσταλλοσινού».* Ακολουθώντας και η λέξη *«Κρυστα λλοσινού»* με ετυμολογική ερμηνεία: *«τηλεόραση (δέκτης) από το κοινό κρύσταλλο+σινέ (γαλλικά cine = κινηματογράφος) συνώνυμο το αντίκρω».*

Όταν λοιπόν ξεκινούσε την πορεία της στη χώρα μας, τότε στη δεκαετία του '60, που τόσο γλαφυρά, εύθυμα και στοχαστικά περιγράφει ο Νίκος Περράκης στη «Λούφα και Παραλλαγή» του, τότε που ούτε οι κολονέλοι είχαν αντιληφθεί το εύρος της προπαγάνδας που μπορούσε να περάσει η αποκλειστική και απολύτως ελεγχόμενη τηλεόραση. Τότε που ο «Άγνωστος πόλεμος» σάρωνε με κάτι εξωπραγματικά νούμερα της τάξης του 85%.

Ήρθε όμως η μεταπολίτευση και η καθεστωτική τηλεόραση που εξέφραζε το κανάλι των ενόπλων Δυνάμεων ή ΥΕΝΕΔ, μεταμορφώθηκε σε κρατική, όπως και το ΕΙΡΤ. Παρέμειναν κυβερνητικά εργαλεία, αλλά γνώρισαν και καλές στιγμές. Τηλεοπτικές μεταφορές μυθιστορημάτων διακεκριμένων λογοτεχνών, θεατρικές παραστάσεις, παραγωγές που έφερναν έναν αέρα ποιοτικό, αλλά και λαϊκότερες παραγωγές με αρτιότητα και αξιοπρέπεια.

Δεν είχε μόνον Γιούγκερμαν και θέατρο της Δευτέρας. Είχε και Γειτονιά. Και από κοντά το ποδόσφαιρο, με ζωντανές ημεδαπές ή διεθνείς αναμεταδώσεις. Πολλά χρόνια αργότερα, στο απόηχο των στίχων του Λουκιανού «*πως μας ενώνει πως μας δονεί του Διακογιάννη η φωνή*», θα γραφόταν, πάλι στους τοίχους: «*Τόση μπάλα, ούτε στη χούντα δεν βλέπαμε*».

Παρέμενε όμως κρατική. Έτσι η άφιξη της ιδιωτικής πρωτοβουλίας στα τέλη της δεκαετίας του '80 χαιρετίστηκε χαρμόсуνα. Πολυφωνία, ελευθερία έκφρασης, πακτωλός παραγωγών, εκπομπών και όλα τζάμπα. Έπρεπε βέβαια να χωνέψεις κάποια κιλά ρεκλάμες, όπως και την ολοένα κλιμακούμενη παρακμή. Πρωινάδικα, μπιγκ μπράδερ, τρας τιβι συνέπλεαν με σοβαρές προσπάθειες. Όλα τα είχε ο μπαχτσές. Ήταν ένας καθρέπτης της εποχής.

Κάπως έτσι γεννήθηκε η ανάγκη της συνδρομητικής. Δώσε καλέ κάτι τις, να σε απαλλάξω από τας διαφημίσεις, να σου προσφέρω ποιοτικόν πρόγραμμα και με την απογείωση της ψηφιακής τεχνολογίας πάρε στο πιάτο σου ίσαμε 100 τσάνελς. Ότι τραβάει η ψυχούλα σου. Από γκράν παραγωγές του μπι μπι σι έως τσόντες ο καρνάβαλος.

Αλλά ακόμα και εκεί, όπου συναντάς τω όντι πονεμένες παραγωγές έχεις και τα νεγκατίφ. Η Κάλας δεν είναι Ιταλίδα (ώρε παλικάρια του Viasat), και η αφήγηση που αφορά την παρουσία Βρετανικών δυνάμεων στην περίοδο της Κατοχής, εδώ στην Ελλάδα, πάλι στο ίδιο κανάλι, έχει σημαντικά κενά και πολλές διατρεβλώσεις. Επίσης ο πρώην υπουργός, πρώην βουλευτής και πάντα ξάδελφος που η παραγωγή είναι «*βασισμένη σε δική του ιδέα*», αναφέρομαι στους θρύλους των γηπέδων, το τραβάει από εδώ, το τραβάει από εκεί να βγάλει τα 45λεπτά, και δώστου κοντινά στο πρόσωπό του λες και αυτός είναι ο πρωταγωνιστής.

Ενδιαφέρον επ' αυτών, είχε η είδηση της καταδίκης παραβάτου τινός, γνωστού με το nickname «*ποντικός*», ο οποίος δρούσε στην ευρύτερη περιχή της θεσσαλίας. Ο εν λόγω, παρουσιάζεται ως ο μεγαλύτερος διακινητής σπασμένων κωδικών συνδρομητικής

πλατφόρμας στην Ελλάδα. Συνελήφθη μετά από καταγγελίες της εταιρείας και το Τριμελές Εφετείο Κακουργημάτων Λάρισας τον καταδίκασε σε ποινή κάθειρξης πέντε ετών και τριών μηνών.

Το λοιπόν. Η τιβι ήταν και παραμένει ένας εισβολέας. Μπουκάρει όχι μόνον στα σπίτια μας, αλλά και στη συνείδησή μας. Αν υποθεθεί ότι την τηλεόραση, όριζαν οι καναλάρχες και μόνον οι καναλάρχες, επιχειρηματίες δηλαδή που πέρα από τα κανάλια δεν θα άπλωναν χιλιόμετρα δρόμων, δεν θα είχαν παπόρια, δεν θα διύλιζαν πετρέλαια, δεν θα είχαν άλλες δραστηριότητες γενικώς και ειδικώς, τότε θα ήταν κάπως πιο συμμαζωμένα τα πράγματα. Θα κινδυνεύαμε μόνο από τις πολιτικές τους συναλλαγές.

Τώρα όμως, βαδίζουμε με βεβαιότητα και τ(ρ)αχύτητα πάνω στην λεωφόρο της αποβλάκωσης. Έρχονται και τα ιντερνετικά κανάλια και έχει χαθεί κάθε έλεγχος. Οι τηλεοπτικές δόσεις, για έναν ισορροπημένο βίο πρέπει να είναι περιορισμένες και επιλεκτικές. Ο καθένας ας βάλει τα όριά του. Διότι όπως λένε και οι δόκτωρες το θέμα δεν είναι πότε εκκινείς με την αυτοϊκανοποίηση, το πρόβλημα γεννάται με τη καθ' ημέραν δοσολογία και το χρονικό ορίζοντα της απεξάρτησης από αυτήν. Αμήν.